

SREDNJE ŠKOLE

II mjesto na Konkursu "MOJ PRIJATELJ, HRABRI BORAC PROTIV TEŠKE BOLESTI"- **Priča pod šifrom: "Sloboda"** (Šifra: Aldijana Avdić- II razred Srednje škole. Klokočnica "Doboj Istok")

Moj prijatelj- hrabri borac protiv teške bolesti

Tišina. U blijedom odsjaju svjetlosti, gotovo u gorkoj polutami, sjedi ona posmatrajući me ugaslim svjetlim očiju, blijedog, oronulog, ispaćenog lica poput ispaćene duše koja nema nade za budućnost, niti za ono što slijdi. Nedavno se i njen zid života dopola srušio. Drži ga još poneka, tanka vezana nit, dok još srce nije utihlo. Saznanje o toj teškoj bolesti gotovo je srušilo nju, njene nedosanjane snove, njenu slabu nadu u život.

Život... A šta to predstavlja za nju?! To je još samo jedna minuta patnje više, dan gorčine proveden uzalud ili pak jošjedan čas gledanja u smrt koja uskoo, u potpunom iščekivanju, ne iznenad, već sasvim znano, dolazi po svoje. Svaka sekunda donosi novu, već pozantu bol, ne samo tjelesnu, već i bol duše, srca koje već ima i previše otvorenih rana od strašnih oštrica života, od burnih valova sudbine, koje polahko krvari dok još njime teče gorka, crvena masa poput vrelog izvora vode koje će, sasvim sigurno, uskoro presušiti, nestati poput male pahulje snijega, koja kada padne, istopi se na dlanu života. Ta osoba se trudi da bude poput drugih, ali njene oči nemaju više isti sjaj radosti, njeno lice nema više blagu rumen, već samo gordi izraz uvehlog lista, srušenog stalnim olujama na crnu, hladnu, majku zemlju, koja sve daje, li i uzima.

Moja prijateljica ne želi sažaljenje, ne! To nije ono što se toj osobi treba dati dok se još u posljednjim, iscrpljenim uzdasima bori za život.

Sažaljenje nije nikom utjeha pa ni njoj.

Njenim tamnim pregrštima snova treba zrak, svjetlosti, poneka topla riječ koja ruši i najveće zidove, koja pretvra kmen u zlato. Toj osobi treba utjeha. Iscrpljeno tijelo, um, duša... žele malo nade, svjetlosti, dobrog i veselog, dok još postoje. Dani prolaze, ona se bori pokušavajući da je drugi ne vide srušenu I izgublenu poput bisera na morskome dnu. Ona želi samo da bude poput svih. A kojih to svih? Za nju ta okrutna bolest znači samo liniju na njenom tijelu koji znači samo jedno, odricanje od dosadašnjeg i iščekivanju neizbježnog.

Vrijeme polahko prolazi, a plamen života se polahko gasi za nju, poput svijeće na blagom povjetarcu dok čeka da je skroz dogori, da utihne... Njen um se svim snagama bori za još jedan dah, za još jedan minut svog života.

I tako prolaze dani. Moja drugarica je sve radila da je ta bolest ne sruši, da proživi još malo i da još poneki put udahne zraka ispod ovog, plavog, nebeskog svoda. Borba je trajala danima, ali i njoj dođe kraj.

Sunce se ugasilo, tamno modri šal prekrpio je nebo, a na zemlju počeo padati sitne kapljice kiše koja je zahvatila i naša lica. Sitne oči joj se zatvoriše, isušene usne sklopiše, a iz njenih sklopljenih pluća sporo izađe i posljednji dah. Tada je ona sumorna kiša što je padala potpuno prekrila I naša lica, ali ove kapi su bile daleko vrelije. To su bile sve one, bolom isplakane, suze, koje su tekle za našom dragom prijateljicom koja se svom svojom snagom borila protiv ove proklete bolesti I koja joj je, naposljetku, oduzela život I zauvijek odnijela iz okrilja porodice.

I njena plemenita duša odletje u nepregledne daljine nebeskog svoda.